

τώρα ζούμε σε ειρήνη (;) μα ήρθαμε από την καρδιά του πολέμου

Με αφορμή τις μηνύσεις για συκοφαντική δυσφήμιση στον Αναστάση Μανιουδάκη και τα μέλη της ανοιχτής συνέλευσης

Στις 29 Οκτώβρη 2024, ο γιος του Κώστα Μανιουδάκη, Αναστάσης, καθώς και ένα μέλος από τη συνέλευσή μας, κλήθηκαν να δώσουν εξηγήσεις μετά από μήνυση για συκοφαντική δυσφήμιση που έκαναν οι τέσσερις μπάτσοι δολοφόνοι του Κωστή. Ο Αναστάσης εγκαλείται ως ηθικός αυτουργός γιατί φώναξε τα ονόματα των φονιάδων του πατέρα του κατά τη διάρκεια της πορείας στις 23 Απριλίου στα Χανιά, γεγονός που η ανοιχτή συνέλευση κατέγραψε και σήκωσε την ευθύνη να δημοσιοποιήσει σε κείμενο ανταπόκρισης της πορείας αυτής.¹ **Το κείμενο καταδεικνύει για πρώτη φορά τους Εμμανουήλ Γεωργιάδη, Στυλιανό Λιανιδάκη, Κωνσταντίνα Μόσχου και Ιωσήφ Τσιχλάκη ως δολοφόνους του Κώστα Μανιουδάκη.** Το μέλος της συνέλευσής μας εγκαλείται για αναδημοσίευση του κειμένου αυτού στο Facebook.

Η μήνυση έχει κατατεθεί από τις 17 Ιουλίου, λίγες μόνο μέρες μετά την πανελλαδική διακίνηση και τοιχοκόλληση της αφίσας με τα ονόματα των μπάτσων δολοφόνων στις 05 Ιουλίου. Επιμένοντας στο ίδιο μοτίβο της προσπάθειας εκφοβισμού, στις 19 Αυγούστου μπάτσοι συνέλαβαν για παράνομη αφισοκόλληση (!) δύο ακόμα μέλη της ανοιχτής συνέλευσης

και τα κράτησαν μέχρι το πρωί στο κρατητήριο, ώστε να έρθουν οι τέσσερις μπάτσοι δολοφόνοι και να καταθέσουν μήνυση για συκοφαντική δυσφήμιση.²

Σε σχέση με τον νομικό αγώνα, έχει προηγηθεί το αναλυτικό πόρισμα του δημόσιου ιατροδικαστή Σταμάτη Μπελιβάνη τον Γενάρη του 2024, από το οποίο προκύπτει ο ξυλοδαρμός του Κωστή από «θλων όργανο», και, τον Μάρτιο του ίδιου έτους, η κλήση των μπάτσων δολοφόνων ως υπόπτων για **«ανθρωποκτονία με ενδεχόμενο δόλο από κοινού σε ήρεμη ψυχική κατάσταση»**. Τον Αύγουστο, τους ασκήθηκε ποινική δίωξη με την κατηγορία της **«ανθρωποκτονίας με ενδεχόμενο δόλο κατά συναυτουργία σε ήρεμη ψυχική κατάσταση»**.

Όλο το διάστημα που, τόσο η ανοιχτή συνέλευση όσο και η οικογένεια, αγωνιζόμαστε ενάντια στη συγκάλυψη της κρατικής δολοφονίας του Κώστα Μανιουδάκη, αναδεικνύοντας τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά της, η αστυνομία απειλεί τον αγωνιζόμενο κόσμο μέσα από δελτία τύπου των συνδικαλιστικών της οργάνων. Όταν η ανοιχτή συνέλευση πέρασε από το γενικό πρόταγμα **«οι μπάτσοι δολοφόνησαν τον Κώστα Μανιουδάκη»** στο ειδικό **«οι δολοφόνοι έχουν ονόματα»**, οι ίδιοι οι μπάτσοι δολοφόνοι ξεκίνησαν με τη σειρά τους να στοχοποιούν μέσω της νομικής οδού, άτομα της οικογένειας αλλά και μέλη της ανοιχτής συνέλευσης.

Αν και οι μηνύσεις είναι προσωποποιημένες, στην πραγματικότητα στοχεύουν την ίδια την ανοιχτή συνέλευση και τη δυναμική που έχει αναπτύξει. Είναι η απάντηση των τεσσάρων μπάτσων δολοφόνων στο σώμα της συνέλευσης που, μέσα από τη δημοσιοποίηση των ονομάτων τους, σηκώνει συλλογικά την ευθύνη του συνθήματος **«οι δολοφόνοι έχουν ονόματα»**, προσπερνώντας το όριο της ανωνυμίας τους και εκθέτοντας συνολικά τον κρατικό μηχανισμό. Είναι η απάντηση των μπάτσων που έχει στόχο να επαναφέρει τα πράγματα στην «πρότερη» κατάστασή τους: **«το κράτος δολοφονεί»**, απρόσωπο, απρόσβλητο και παντοδύναμο.

Τόσο οι απειλές των συνδικαλιστικών οργάνων της αστυνομίας, όσο και οι μηνύσεις των μπάτσων, έρχονται να επιβεβαιώσουν με θράσος τη θέση που έχουν οι φονιάδες στο σύμπλεγμα των κρατικών μηχανισμών και εξουσιών. Μία θέση από την οποία μπορούν να κάνουν ό,τι θέλουν χωρίς να έχουν καμία συνέπεια. Πρόκειται για μία θέση «απυρόβλητου» την οποία μονάχα ένας «ισχυρός» εγγυητής μπορεί να την παρέχει: το κράτος.

Διασχίζουμε το ανεξερεύνητο μονοπάτι προς τη δικαιοσύνη, με γνώμονα τη δημόσια διάχυση ολόκληρης της πληροφορίας γύρω από την υπόθεση. Άλλωστε, «η δημοσιότητα», δηλαδή η πρόσβαση στην πληροφορία ώστε αυτή να μην μένει στην ιδιωτική σφαίρα, «είναι η ψυχή της δικαιοσύνης». Μέσα από τη δράση μας έχουμε αναδείξει όλα τα πρόσωπα και τους μηχανισμούς που εμπλέκονται στη δολοφονία και τη απόπειρα συγκάλυψής της. Οι μηνύσεις αποτελούν άλλη μια προσπάθεια εκφοβισμού και φίμωσης της συνέλευσης. Οι απειλές, με όποιον τρόπο κι αν έρχονται, είναι απειλές στον ίδιο τον αγώνα που δίνουμε για την υπεράσπιση της αλήθειας των εκτεθειμένων στην κρατική βία. **Αυτό που στην πραγματικότητα φοβούνται είναι η ίδια η δυναμική του αγώνα που κατάφερε να διαχύσει στον χώρο και τον χρόνο έναν ριζοσπαστικό αντίλογο στον δολοφονικό μονόλογο του κράτους.**

Οι δράσεις της ανοιχτής συνέλευσης έρχονται μέσα από μία οριζόντια και αδιαμεσολάβητη διαδικασία από τα κάτω, με δημόσιο λόγο και παρουσία, ανοίγοντας κοινωνικά τόσο το ζήτημα της κρατικής δολοφονίας του Κώστα Μανιουδάκη, όσο και ευρύτερα το ζήτημα της εντεταλμένης αστυνομικής βαρβαρότητας. Είναι αυτός ο δημόσιος λόγος και οι κινήσεις της ανοιχτής συνέλευσης που απέδειξαν ότι μια υπόθεση κρατικής δολοφονίας που οι μπάτσοι παρουσίασαν ως «αιφνίδιος θάνατος ιδιώτη», μπορεί να ανατραπεί στην κοινωνική συνείδηση, σε βαθμό μάλιστα να την κατοχυρώσει νομικά. Είναι αυτός ο δημόσιος λόγος και οι κινήσεις της ανοιχτής συνέλευσης που δημιούργησαν μία σταθερά διευρυνόμενη κοινότητα αγώνα, ικανή να διαχύσει στον χώρο και τον χρόνο την αλήθεια των εκτεθειμένων στην κρατική βία. **Και, είναι αυτές οι κινήσεις που τελικά εκθέτουν το ίδιο το κράτος ως εγγυητή για τα εγκλήματα των ένστολων φονιάδων του. Η πολιτική του φόβου, μέσα από τις απειλές και τις μηνύσεις στην προκειμένη, είναι τελικά και η απάντηση που δίνει το ίδιο το κράτος εναντίον της κάθε αγωνιζόμενης κοινότητας.**

*

Με αφορμή τις μηνύσεις που έχουν γίνει, θέλουμε να ξεκαθαρίσουμε μια εσκεμμένη «παρεξήγηση» γύρω από το ζήτημα της δικαιοσύνης. Όταν η αστυνομία και τα συνδικαλιστικά της όργανα, αλλά και οι πολιτικοί τους προϊστάμενοι στο υπουργείο ΠΡΟ.ΠΟ., μιλούν για «δικαιοσύνη», αναφέρονται στη δικαστική εξουσία. Εννοούν τη θεσμοθετημένη εξουσία που απονέμει «δικαιοσύνη» με τέτοιο τρόπο ώστε συστηματικά να

νομιμοποιεί και να συμπληρώνει τη δολοφονική δράση της αστυνομίας, στην κατεύθυνση εξυπηρέτησης των κρατικών πολιτικών και των καπιταλιστικών προσταγμάτων. Σε αυτό το πλαίσιο, ξέρουμε πως η δικαίωση για την κρατική δολοφονία του Κώστα Μανιουδάκη δεν θα έρθει μέσα από τις κλειστές δικαστικές αίθουσες.

Η δικαστική εξουσία ως μέρος του ίδιου συμπλέγματος κρατικών μηχανισμών και εξουσιών –μεταξύ άλλων– θωρακίζει το κράτος, εξασκώντας το νομικό οπλοστάσιό του απέναντι στις αγωνιζόμενες κοινότητες. Αν και (αυτο)παρουσιάζεται ως αμερόληπτη, αδιάβλητη και ανεξάρτητη από άλλους κρατικούς μηχανισμούς, η ιστορία αποδεικνύει συνεχώς πως μόνο τέτοια δεν είναι.

Παρακάτω παραθέτουμε τρία στιγμιότυπα, που χρονικά συνέπεσαν με την κλήση των μηνύσεων. Είναι χαρακτηριστικά παραδείγματα του πώς η δικαστική εξουσία μεροληπτεί συστηματικά και με συνέπεια υπέρ της πλευράς του κράτους και πώς λειτουργεί εις βάρος των αγωνιστ.ρι.ών και ευρύτερα των καταπιεσμένων.

Εκδίκαση υπόθεσης Γιάννη Σαμπάνη, 29 Οκτωβρίου 2024: Ο Γιάννης Σαμπάνης, πατέρας του Νίκου Σαμπάνη -που δολοφονήθηκε στις 22 Οκτωβρίου 2021 από τουλάχιστον 36 σφαίρες μπάτσων της ΔΙ.ΑΣ.- συνελήφθη με ψευδές κατηγορητήριο που τον αναφέρει ως αρχηγό ομάδας Ρομά που «πετούσαν πέτρες», μετά από έφοδο μπάτσων στο Σοφό Ασπρόπυργου, επεισόδιο που μόνο στη φαντασία των μπάτσων συνέβη. Μέσα από μία διαδικασία με αντιτσιγγανική ρητορική, το δικαστήριο τον καταδίκασε για το παραπάνω αδίκημα με την έδρα να καταλήγει απευθυνόμενη στον Γιάννη: «και από εδώ και πέρα, εσύ να μην μπλέκεις όπου βλέπεις φασαρία, να κλείνεσαι σπίτι σου και να κλειδώνεις την πόρτα». Η προανακριτική διαδικασία για τους επτά αστυνομικούς που κατηγορούνται για τη δολοφονία, ξεκίνησε λίγες μέρες πριν από την «τυχαία» σύλληψη του Γιάννη. Θυμίζουμε πως μια μέρα μετά την εκτέλεση του Νίκου, ο τότε υπουργός ΠΡΟ.ΠΟ., Τάκης Θεοδωρικάκος, επισκέφθηκε του μπάτσους στο νοσοκομείο, δίνοντας –και μόνο με την παρουσία του– την επίσημη στήριξή του στους δολοφόνους της ΕΛ.ΑΣ., από τη θέση του πολιτικού τους προϊστάμενου.

Εκδίκαση υπόθεσης Γιάννη Α., 30 Οκτωβρίου 2024: Ήδη από το 2016, ο Γιάννης ενοχλείται συστηματικά από την αστυνομία με «τυχαίους

τυπικούς ελέγχους». Τον Ιανουάριο του 2024, σε έναν τέτοιο «τυχαίο έλεγχο» βρέθηκαν στην τσάντα του αυτοκόλλητα με τα συνθήματα **«Αφού μας θέλουν αναλώσιμους, ας πεθάνει και κανένας μπάτσος»** και **«Να ματώσουμε τους δολοφόνους της ΕΛ.ΑΣ Ν. Σαμπάνης, 20 χρονών Πέραμα – Κ. Φραγκούλης, 16 χρονών, Θεσσαλονίκη – Κ. Μανιουδάκης, 58 χρονών, Κρήτη – Χ. Μιχαλόπουλος, 17 χρονών, Θήβα – Αϊσέ, 19 χρονών, Ξάνθη»**. Την ίδια περίοδο, η αστυνομία διεξάγει έρευνα όσον αφορά τρικάκια με το ίδιο περιεχόμενο, που πετάχτηκαν σε διάφορες περιοχές της Αθήνας. Τα τρικάκια που συλλέχθηκαν από τις περιοχές αυτές στάλθηκαν για εργαστηριακό έλεγχο με στόχο την ταυτοποίηση ατόμων μέσω DNA ή δαχτυλικών αποτυπωμάτων. Για τη ρίψη αυτών των τρικάκιών, ο Γιάννης Α. διώχθηκε και τελικά καταδικάστηκε τον Οκτώβριο, «για διέγερση σε διάπραξη εγκλημάτων που θέτουν σε κίνδυνο τη δημόσια τάξη», με μόνο «αποδεικτικό» το ότι βρέθηκε στην κατοχή του το παραπάνω υλικό, το οποίο τόσο οι μάρτυρες μπάτσοι όσο και η έδρα του δικαστηρίου θεώρησαν πως «παρακινεί σε βία». Όπως όμως μπορεί να φανεί τόσο στο κατηγορητήριο όσο και από τις ερωτήσεις της έδρας, ο Γιάννης στην πραγματικότητα διώχθηκε για την αγωνιστική του δράση και την αναρχική του ταυτότητα. Στη συγκεκριμένη δίκη παρέστη ως μάρτυρας υπεράσπισης και ο Αναστάσης Μανιουδάκης, καταθέτοντας την προσωπική του τοποθέτηση ως γιος δολοφονημένου από την Αστυνομία, του οποίου το όνομα αναγράφεται στα επίμαχα τρικάκια.³

Υπόθεση αμπελοκήπων, 31 Οκτωβρίου 2024: Μετά από έκρηξη σε διαμέρισμα της περιοχής των Αμπελοκήπων, ο αναρχικός σύντροφος Κυριάκος Ξυμπήρης πέφτει νεκρός, ενώ η αναρχική συντρόφισσα Μαριάννα Μ., μεταφέρεται στον Ευαγγελισμό με πολλαπλά τραύματα. Ακαριαία, ενεργοποιείται ολόκληρος ο κρατικός μηχανισμός, πιο ανάγλυφος από ποτέ: τα ΜΜΕ κατασκευάζουν τα «προφίλ των εγκληματιών» και αναλαμβάνουν τη διασπορά του τρόμου δήθεν για το τί θα μπορούσε να έχει συμβεί, η αντιτρομοκρατική παρουσιάζεται ως ο σωτήρας των πολιτών απέναντι στους «επικίνδυνους τρομοκράτες» που κατασκεύασαν τα ΜΜΕ, και οι υπουργοί παρουσιάζονται έτοιμοι να χειροκροτήσουν την κατασταλτική «επιτυχία», που προήλθε από ένα απροσδόκητο γεγονός, εντελώς εκτός του ελέγχου του κατασταλτικού μηχανισμού. Μοιραία, δημιουργείται το επικοινωνιακό έδαφος για να προφυλακιστούν συντρόφια στη βάση του αντιτρομοκρατικού νόμου (187Α), με φαιδρά στοιχεία και πρακτικές από

την αντιτρομοκρατική υπηρεσία. Η ίδια η Μαριάννα, εκδιώχνεται από το νοσοκομείο πριν καν αναρρώσει -τουλάχιστον σωματικά- με προορισμό τις φυλακές Κορυδαλλού.

Οι παραπάνω υποθέσεις συμπυκνώνουν ό,τι νιώθουμε και βιώνουμε καθημερινά ως σύμπλεγμα κρατικών μηχανισμών και εξουσιών που λειτουργούν σε αгаστή συνεργασία μεταξύ τους, προκειμένου να στοχοποιήσουν εκδικητικά ανθρώπους που αγωνίζονται. **Ένα ολόκληρο σύστημα που θέλει να βαφτίσει το δίκαιο ως «παράνομο», και την αντίσταση ως «τρομοκρατία»: Από τον Γιάννη Α. που τον τραβολογούν και εν τέλει τον καταδικάζουν για την αγωνιστική του δράση, τον Γιάννη Σαμπάνη στον οποίο έγινε σαφής «υπόδειξη» του πώς «πρέπει» να φέρεται, μέχρι τα συντρόφια που προφυλακίζονται προληπτικά και προκλητικά.** Οι «υποδείξεις», τα στημένα κατηγορητήρια, τα κατά φαντασία γεγονότα είναι οργανωμένες κινήσεις του κράτους απέναντι στους αγώνες: **Με τη στοχοποίηση αγωνιστών και αγωνιστριών, το μήνυμα της καταστολής απευθύνεται στις κοινότητες αγώνα και τα κοινωνικά ριζώματά τους, στοχεύοντας εν τέλει στον παραδειγματισμό ολόκληρης της κοινωνίας.**

*

Επιστρέφοντας στην υπόθεση δολοφονίας του Κώστα Μανιουδάκη, μας είναι αδύνατο να μην αναγνωρίσουμε τη μεροληπτική στάση του κρατικού μηχανισμού: από τα ΜΜΕ που αναδημοσίευσαν άκριτα την είδηση της αστυνομίας για «αιφνίδιο θάνατο ιδιώτη», το γεγονός ότι ποτέ δεν έγινε αυτοψία στο σημείο του «τυχαίου ελέγχου» παρά τις μαρτυρίες ότι οι μπάτσοι καθάρizan τα αίματα το ίδιο βράδυ της δολοφονίας, την πολιτική κάλυψη που παρέχουν οι εκάστοτε (υφ)υπουργοί Προ.Πο. –γενικά και ειδικά– στους μπάτσους δολοφόνους του Κωστή, την προσπάθεια φίμωσης και εκφοβισμού των μαρτύρων, της οικογένειας και των μελών της ανοιχτής συνέλευσης μέσα από απειλές και μηνύσεις –για την άσκηση των οποίων δεν επωμίζονται καν το οικονομικό κόστος–, μέχρι και την πρόσφατη άρνηση της δικαστικής αρχής να τεθούν σε διαθεσιμότητα οι δολοφόνοι Εμμανουήλ Γεωργιάδης, Στυλιανός Λιανιδάκης, Κωνσταντίνα Μόσχου και Ιωσήφ Τσιχλάκης.

Εν είδει κλεισίματος, οφείλουμε να σχολιάσουμε μια διατύπωση μέσα στη μήνυση που έχουμε στα χέρια μας, όσον αφορά τη δράση της συνέλευσης. Οι τέσσερεις μπάτσοι δολοφόνοι αναφέρουν πως «Δυστυχώς ελάχιστες

μέρες μετά το τραγικό συμβάν του θανάτου του Κωνσταντίνου Μανιουδάκη, άτομα προσκείμενα στον αντιεξουσιαστικό χώρο, προφανώς φίλοι της οικογένειας Μανιουδάκη, άρχισαν μια άνευ προηγουμένου προσπάθεια παραπληροφόρησης της κοινής γνώμης». Πράγματι, πλέον, όλα τα μέλη της συνέλευσης νιώθουμε να μας συνδέει κάτι πολύ βαθύτερο από φιλία με τον Αναστάση. Αυτό, όμως, είναι αποκλειστικά δική μας υπόθεση, για την οποία έχουμε εμείς τον λόγο. Αναγνωρίζουμε πως με τη συγκεκριμένη διατύπωση, οι τέσσερεις μπάτσοι δολοφόνοι επιχειρούν να περιορίσουν το σύνολο του αγώνα μας σε μια μόνο πτυχή της κοινωνικής του διάστασής. Επιχειρούν, με αυτόν τον τρόπο, να υποβαθμίσουν την κοινωνική ανάγνωση, αναγνώριση και αντίληψη των γεγονότων που οδήγησαν στον θάνατο τον Κώστα Μανιουδάκη – την ίδια την κοινωνική δυναμική που παρακολουθεί και υποστηρίζει τη δράση της συνέλευσης.

Οφείλουμε να επισημάνουμε πως η ανοιχτή συνέλευση για την κρατική δολοφονία του Κώστα Μανιουδάκη, από την αρχή της μέχρι και σήμερα, πλαισιώνεται από φίλες και φίλους, από συντρόφισσες και συντρόφους του Αναστάση. Πλαισιώνεται από ανθρώπους που γνωριζόμασταν μέσα από τη συμμετοχή μας στους κοινωνικούς αγώνες, πολύ πριν την κρατική δολοφονία του Κωστή. Από ανθρώπους με σταθερή συμμετοχή, και από ανθρώπους που ήρθαν μόνο σε μερικές διαδικασίες για να ενημερωθούν, να απευθύνουν έναν χαιρετισμό και να δηλώσουν τη στήριξή τους. **Από ανθρώπους που διαβάσαμε τα λόγια του Αναστάση στην αρχή του Σεπτεμβρίου του '23, αφουγκραστήκαμε τον πόνο από το άδικο της απώλειας, μοιραστήκαμε το πένθος και το κάναμε κομμάτι μας και δική μας υπόθεση.**

Η ανοιχτή συνέλευση για την κρατική δολοφονία του Κώστα Μανιουδάκη, και ο αγώνας που έχει «σηκώσει», πάνε πολύ πέρα και πολύ βαθύτερα από το αίσθημα φιλίας γύρω από ένα αγαπημένο πρόσωπο: Πρόκειται για μια πολιτική διεργασία που έχει αποτρέψει τη συγκάλυψη της κρατικής δολοφονίας του Κώστα Μανιουδάκη, αναδεικνύοντας τις γραμμές που συνδέουν τα επίδικα του δικού μας αγώνα, με το ευρύτερο πλαίσιο καταστολής και εντεινόμενης αστυνομοκρατίας που χαρακτηρίζει τη συγκυρία που διανύουμε. Είναι μια συγκινησιακή διεργασία που συνεισφέρει στην επούλωση και την αποκατάσταση του τραύματος, μέσα από την οικειοποίηση του συναισθηματικού φορτίου της απώλειας, τη συλλογικοποίηση του πένθους, και την οριζόντια οργάνωση των συλλογικών απαντήσεών μας. **Μια διεργασία που πέτυχε να αναδείξει στο**

εσωτερικό της, και να εδραιώσει προς τα έξω, «το πένθος ως ανυποχώρητη πολιτική θέση μάχης».⁴

Επιμένουμε στη συλλογική ευθύνη των κινήσεών μας. Στεκόμαστε αδιαπραγμάτευτα τόσο δίπλα στα συντρόφια της ανοιχτής συνέλευσης όσο και στον αδερφό μας τον Αναστάση, που κατηγορούνται για την υπεράσπιση του δικού μας ισχυρισμού, της δικής μας αλήθειας. Της αλήθειας των εκτεθειμένων στην κρατική βία, της αλήθειας των εκμεταλλευομένων και καταπιεσμένων. Μιας αλήθειας που δεν μπορεί να «λάμψει» στα έδρανα της δικαστικής εξουσίας.

Είναι αυτή η αλήθεια που μπορεί να ματώσει τους δολοφόνους της ΕΛ.ΑΣ.

ΑΜΕΣΗ ΑΠΟΣΥΡΣΗ ΤΩΝ ΜΗΝΥΣΕΩΝ ΓΙΑ ΣΥΚΟΦΑΝΤΙΚΗ ΔΥΣΦΗΜΙΣΗ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΕΙΝΑΙ Η ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ

ανοιχτή συνέλευση για την κρατική δολοφονία του Κώστα Μανιουδάκη

Χανιά, Δεκέμβριος 2024

anoixti_kmanioudakis_xania@espiv.net

anoixti4kmanioudakis.noblogs.org

Φωτογραφία από την πορεία στο πλαίσιο του διημέρου 23-24/04/2024, μετά την κλήση των μπάτσων ως υπόπτων για «ανθρωποκτονία με ενδεχόμενο δόλο από κοινού σε ήρεμη ψυχική κατάσταση».